

Jolo köar

En sommardag på Karlaplan stod jag i kö till en drickfontän. Framför mig stod två härdiga mödrar från Östermalm, sådana som föddes till baler och skärgårdsverandor på kung Oscars tid och utvecklats till grovarbetande barnvakter som sköter barnens hushåll och deras döttrar och söner. De var mycket riktigt ute med var sitt barnbarn i solen, och den ena sade plötsligt:

— Jag tycker aldrig att jag ser några döda nu för tiden.

Det lät lite förskräckligt för att komma från en mild barnvakt. Vad hon menade, framgick det, var att hon aldrig i familjenotiserna längre såg några bekanta som gick bort.

Kanske var hon ensam kvar ur sin danssång.

En blåsig kväll i ett ödsligt gathörn i Klara stannade den kvinnliga och den manliga konstapeln en vinglig medborgare och anställde på stället ett förhör som jag avlyssnade, för jag råkade befinna mig intill. De frågade om han inte arbetade, och han försäkrade att han hade arbetat mycket i sin dar. Närmare pressad uppgav han att han under kriget arbetat ute på Lidingön; det var det senaste.

— Ja, men det är ju fjorton år sedan. sade de unga konstaplarna alldeles riktigt.

Han stod tyst och sade sedan:

— Jag tycker det var som i går.

Jag är anhängare av meningen att det framför drickfontäner, i gathörn, i köer och väntsalar vid ändhållplatser, på bussplattformar och tunnelbanestationer fälls yttranden som är lika tänkvärda och enastående som vad som sägs vid statsmannakonferenser, på kommunalfullmäktige och när skalder fyller 50 år. Jag tycker inget i underhållning går upp mot en riktigt bra och lång kö eller en lagom packad spårvagnsplattform och ingen uppgift angelägnare än att avge rapporter därifrån.

